

[Indenrigsministeren.]

mærket Kundskab og fortrinlig Duelighed i en eller anden Del af Lægekunsten eller i at helbrede en eller anden Sygdom“, dog at en saadan Tilladelse da blot gælder for „det Distrikt, hvori han bor, og at hans Ret til at foreskrive Lægemedler indskrænkes til de Dele, han har bevist at være kyndig udi“. Denne Bestemmelse har i den senere Tid kun været anvendt i faa Tilfælde, for saa vidt angaar egentlig Lægegerning, og for Tiden findes mig bekendt ingen saadan Tilladelse.

Der bestaar vel ikke efter dansk Ret noget absolut Forbud mod, at autoriserede Personer udøver Lægevirksomhed, saakaldt Kvaksalveri, men de paagældende straffes, dersom de „befindes at tage syge under Kur og saaledes at udsætte disse for Fare“, jfr. Forordningen af 5. September 1794. Denne Bestemmelse forstaaes i Praksis paa den Maade, at der kun straffes, naar Kvaksalveren faktisk har udsat Patientten for Fare, enten direkte ved den anvendte Behandling eller indirekte ved, at rettidig Lægehjælp er unddraget den syge. Straffen er i Henhold til Lov af 3. Marts 1854 Bøder indtil 200 Kr. eller simpelt Fængsel indtil 4 Maaneder, dog at i Gentagestiltfælde under meget graverende Omstændigheder Fængsel paa Vand og Brød kan anvendes.

Under Indtrykket af, at man i den danske Lovgivning kun havde denne brudstykkevis og ofte forældede eller paa mange Omraader forældede Behandling af Spørgsmaalet om Lægens Pligter og Rettigheder, og under Indtrykket af, at der under den stedfundne Udvikling nødvendigvis har maattet vise sig Omraader, hvor positive Bestemmelser savnedes, nedsatte daværende Sundhedsminister Rubow den 21. September 1928 en Kommission med den Opgave at søge tilvejebragt en særlig Lov om Lægers Retsstilling. Kommissionen talte Repræsentanter for Centraladministrationen, Sundhedsstyrelsen, Retslægeraadet, Lægestanden, Syge- og Invalidforsikringen samt for de 4 store politiske Partier. Kommissionen afsluttede sit Arbejde den 1. Juli 1931 med Afgivelse af en paa de fleste Punkter enstemmig Betænkning, indeholdende Udkast til Lov om Udøvelse af Lægegerning, og denne Betænkning var Grundlag for det Forslag om Udøvelse af Lægegerning, som jeg i sidste Rigsdagssamling forelagde i Folketinget. Jeg vil gerne her tilraade det høje Tings Medlemmer ved Behandlingen af dette Spørgsmaal at have i Erindring den nævnte Betænkning, idet den dannede et fortrinligt Grundlag for Folketingets Med-

lemmers Bedømmelse af de herhenhørende Spørgsmaal. Jeg fremsætter nu Forslaget her i den af Folketinget vedtagne Skikkelse. Med Hensyn til de enkelte Paragraffer i Lovforslaget skal jeg fremsætte nogle Bemærkninger.

I Kapitel I, der omfatter §§ 1—5, findes Bestemmelser om Ret til at udøve Lægegerning. Efter Forslaget er Udøvelse af Lægegerning i Modsætning til tidligere betinget af en Autorisation, der meddeles af Sundhedsstyrelsen.

Efter Forslaget, som det blev forelagt i Folketinget, var Retten til at udøve Lægegerning og betegne sig som Læge, foruden af dansk lægevidenskabelig Embedseksamen, betinget af indtil 12 Maaneders Tjeneste som Lægekandidat paa et Sygehus og af et klinisk Kursus i Fødselsvidenskab. Denne Bestemmelse blev i Folketinget ændret til, at disse Krav i Forslaget her kun stilles som Betingelse for at opnaa Autorisation til at udøve selvstændig Virksomhed som Fødsels-hjælper og Læge, medens en medicinsk Kandidat som hidtil straks efter bestaaet Embedseksamen kan faa Ret til at betegne sig som Læge. Dog kræves det, i Modsætning til den gældende Ordning, for at opnaa Autorisation som Læge, at man ikke ved Dom er frakendt de borgerlige Rettigheder, ligesom Autorisation ikke kan meddeles en medicinsk Kandidat, som er farlig for sine Medmennesker paa Grund af legemlige eller sjælelige Mangler eller paa Grund af udvist grov Uduelighed.

Ifølge det i Folketinget fremsatte Lovforslag kunde Indenrigsministeren, naar det er nødvendigt for at skaffe medicinske Kandidater Adgang til den for Opnaelse af Autorisation som selvstændig praktiserende Læge nødvendige praktiske Uddannelse kort efter Eksamen, paalægge Statens og Kommunernes Sygehuse samt private Sygehuse, der modtager offentlig Støtte, eller paa hvilke Patienter indlægges for offentlig Regning, at modtage Lægekandidater i Forhold til deres Behov af lægeuddannet Personale. Denne Bestemmelse blev gennem Folketingets Behandling suppleret med en Bestemmelse om, at nærmere Regler om saadanne Paalæg fastsættes af Indenrigsministeren efter Forhandling med Amtsradsforeningen og Købstadforeningen og saaledes, at der ikke paalægges noget Sygehus eller lignende Anstalt Pligt til at modtage et større Antal Lægekandidater end Gennemsnittet af det Antal, som i de sidste 3 Aar har haft tilsvarende Virksomhed paa Sygehuset eller Anstalten, medmindre Forholdene forandres, f. Eks. ved væsentlig Forøgelse af Senge-